

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXXV. P. Paulus absentia & arcana prænovit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

aus esse non potuit. Exeussit hoc spectaculum copiosissimas lacrymas D. Paulo Curioni, quas ipse etiam testis tenere non potuit. Subinde iterum ad rimas reversus P. Joann. Baptista, vidit P. Paulum sensim descendere, & genibus solo inniti, & cum circumspēctasset in conclavi omnia, nullum uspiam scabellum, aut fulcrum aliud deprehendit, quo niti P. Paulus potuisset. Hucusque nominatus testis.

§. XXXV.

P. Paulus absentia & arcana prænovit.

INter favores, quos intimis amicis suis conferre DEI bonitas solet, est quod & longè remota, & imis animorum penetralibus recondita iis aperiat. Nec hunc P. Paulo denegasse videtur, cujus rei specimina multa adducere hinc ego possem: sed duo sufficient. Virgo quæpiam DEO sacra chirographo suo jurata adstruit, P. Paulum cum ex morbo convalesceret, invisisse ad aliam ægram è Cœnobij Virginibus. Dum autem ægræ Pater loquebatur, genibus nixa ad pedes lectuli hærebat, quam diximus, Virgo testis, & ad Patrem versa hæc secum cogitando volvebat: Prò! quam essem beata, si fors mihi obtingeret moriturienti, habere assistentem eo rerum articulo virum tam DEO carum! Hæc inter P. Paulus propius ad illam se admovens, vultu amabilissimo, voce submissâ quærit, quid nunc ipsa animo volvat: tum illa, cum vereretur suum illi arcanum aperire, opto, inquit, mecum tacita, ut Rev. vestra quamprimum, & ex toto convalescat. Non ita est (reposuit Pater majori quàm ante affabilitate) sed fiet quod desideras, & ego tibi quæcunque demum ratione morienti adero. Hæ-

fit ad hoc responsum attonita Virgo: neque enim unquam de rebus ejusmodi verba cum Patre fecerat, è quibus ille conjectare aliquid de arcana illa cogitatione potuisset, simulque ingenti solatio mens ejus fuit delibuta, sic ut digresso Patre dulces in lacrymas solveretur. Dein tamen attentius tecum cuncta perpendens, cogitabat P. Paulum ætate jam multum proVectum esse, & paulò post inde abiturum sine ulla fortassis reditùs spe, aut verisimili conjecturâ. Cùm autem aliquot abinde diebus Pater denuo ad Sacras illas Virgines inviseret, testis nostra obviam illi progressa, bene habet, inquit, mi Pater, mihi igitur primæ ex Sororibus hac è vita in alteram migrandum erit? At Pater vultu severiore, tanquam suaviter eam corrigens; hoc ego non assero: dico tantùm, me tibi quacunque demum ratione adstiturum; & videtur voluisse indicare, quòd mortuus licet, non omissurus esset illi è cælo adesse. Illustrissima Julia Albana, cujus jam ante meminimus, eventum sequentem narrat, quem jure jurando asserit, sibi narratum ab Illustrissimo Nembrino, Parmæ antehac Episcopo. Confessa est de peccatis apud P. Segneri mulier quæpiam, & cùm noxas aliquas recensuisset, dixit, aliarum se non meminisse. Sæpius illam hortatus est P. Paulus, ut diligentius animi latebras discuteret; illa tamen semper reposuit, aliarum se noxarum non meminisse. Tum ex ea quæsit, quid ergo ad posticum ædium suarum humo, aut fimo infodisset? Ad hanc interrogationem cùm misera apertum videret factum suum aliquod, ceteroquin arcanissimum, quod sola ipsa nôsset, nec quisquam alius, nisi divinitus collustratus, rescire potuisset, rubore penitus suffusa confessa Patri est, infodisse se eo loco sobolem, conceptam gravissimo flagitio, nec unquam ad eam diem ausam scelus suum aperire etiam

Sacro

Sacro Judici, veritam ne ab auribus hujus transfret ad aures Principis, qui severissimè in ream animadverteret. Hæc audiens Pater feminam ad serium de admisis dolore exci-
 tavit, & ad DEUM eam reduxit, pollicitus, si res posceret, impetraturum etiam à Principe flagitij impunitatem; id quod subinde re ipsa præstitit. Illustrissimus Episcopus Asculanus, Fadulfus familiâ, literis ad Patrem quendam nostrum Pœnitentiarium, ut dicimus, Lauretanum datis testatur *in verbo Veritatis*, P. Paulo Asculi Expeditioni suæ Apostolicæ vacante defunctum esse Romæ sanctæ memoriæ Pontificem Maximum Innocentium XI. mox ab hujus mortis nuntio Asculum delato, se cum Patre collocutum, cum, ut solet, mentio incidisset de Successore in suprema illa Sede, varios à se nominatos è Patribus Purpuratis, quos communis existimatio defuncto successores destinabat. Non ita erit, respondit P. Paulus, sed Ottobonus, Ottobonus, fiet Pontifex; hic enim præclaram Sanctæ Sedi operam præstitit in multis ad eam spectantibus causis. Hunc, subjunxit, postquam tantisper suspensus hæserat, excipiet Pignatellus. Ista tum dicta; & nos utrique prædictioni subinde eventum respondisse vidimus. Ego tamen cujusque arbitrio liberum permitto, judicare, an sufficere P. Paulo potuerit sagacitas humana, ad ea prædicenda, quæ tam abstrusa & incerta sunt, ut eorum etiam notitiam effugiant, qui in negotiis ejusce generis sunt perspicacissimi: maxime cum Pater tanto jam tempore abesset Româ, in solas suas functiones sacras intentus, nec ulla ratione conscius eorum,

quæ Romana in Curia gerebantur; et si toties spes &

conatus omnium eventus frustretur.